

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 11044

гр. София, 13.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 167 СЪСТАВ, в закрито заседание на тринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: КРИСТИЯН Р. ТРЕНДАФИЛОВ

като разгледа докладваното от КРИСТИЯН Р. ТРЕНДАФИЛОВ Гражданско дело № 20231110136930 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 248 ГПК.

Образувано е по молба от 07.02.2024 г., подадена от ищеца А. Г. А., чрез адв. Б. С. З., за изменение на решението от 29.01.2024 г. по гр. д. № 36930/2023 г. по описа на СРС, ГО, 167 състав, в частта му за разноските.

В срока по чл. 248, ал. 2 ГПК ответникът „К.Й ООД“ ООД, чрез адв. М., е депозирал отговор на молбата за изменение на решението в частта му за разноските, в който е изложил твърдения за неоснователност на същата.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, I Гражданско отделение, 167 състав, след като обсъди възраженията на страните и доказателствата по делото, намира за установено следното:

Молбата е подадена в законоустановения срок, от легитимирана страна, имаща право да иска изменение на решението в частта за разноските, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Съдът е изложил подробни мотиви относно разноските в производството и след съобразяване на възраженията в молбата по чл. 248 ГПК, не намира основания да ревизира възприетото в цитираното решение от 29.01.2024 г., че в случая интересът, върху който следва да се определи минималният размер на адвокатското възнаграждение, е сборът от цената на всички искове – в този смисъл е Определение № 29 от 20.01.2020 г. на ВКС по ч. т. д. № 2982/2019 г., II т. о., ТК.

Отделно от гореизложеното следва да се отбележи, че обстоятелствата, които са от значение за формиране на извод относно фактическата и правна сложност на делото, са броят на предявените искове, доказателствените факти и доказателствата, които ги обективират, и дължимото правно разрешение на повдигнатите правни въпроси – правната сложност на казуса и доколко по него има установена задължителна съдебна практика,

извършените от страните процесуални действия в хода на процеса и др. От значение е и цената на исковете. В този смисъл са дадените в т. 3 на ТР № 6/2013 г. на ОСГТК на ВКС разяснения, Определение № 460 от 28.07.2014 г. по гр.д. № 3559/2014 г., ГК, I г.о. на ВКС и др.

В случая делото е с ниска правна и фактическа сложност. Материалният интерес е нисък – 185,62 лв. по установителния иск и 72,90 по осъдителния. Извършените от адвоката процесуални действия се изчерпват до подаване на една молба преди първото по делото открито съдебно заседание, с която извън указания от съда срок е бил внесен депозит за допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, което е довело до отлагане на делото и провеждане на второто и последно открито съдебно заседание, преди което е била подадена още една молба от процесуалния представител на ищеца. При комплексната оценка на тези обстоятелства се налага извод, че определеното адвокатско възнаграждение съответства на критериите за справедливост и обосновааност на адвокатското възнаграждение.

Допълнителен аргумент, че в полза на ищеца не следва да бъдат присъждани разноски за адвокатско възнаграждение в претендирувания размер е обстоятелството, че от служебна справка в деловодната система на съда се установява, че ищецът А. Г. А. е предявил над 40 (четиридесет) на брой идентични претенции с идентични по съдържание иски молби – напр. по гр.д. № 2332/2023 г. по описа на СРС, ГО, 171 състав, по гр.д. № 71001/2022 г. по описа на СРС, ГО, 41 състав, по гр.д. № 1481/2023 г. по описа на СРС, ГО, 155 състав, по гр.д. № 4547/2023 г. по описа на СРС, ГО, 49 състав, по гр.д. № 2326/2023 г. по описа на СРС, ГО, 167 състав, и др., по всяко от които предвид цената на исковете би се достигнало до присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение многократно надвишаващи размера на исковите суми, поради което и съобразно практиката на ВКС, обективизирана в Определение № 174 от 26.04.2021 г. по ч.гр.д. № 560/2021 г. на III г.о., може да се приеме, че представлява злоупотреба с право по смисъла на чл. 3 от ГПК, с която злоупотреба се нарушават установените граници за упражняване на субективните права и основните принципи на гражданския процес. С цитираното определение на ВКС е прието още, че съдът не е длъжен да съдейства, а е длъжен да осуети такава злоупотреба, поради което разноските не биха се дължали дори да се приеме, че са извършени в самостоятелно производство.

Ето защо молбата от 07.02.2024 г. за изменение на решението в частта за разноските е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение. В този смисъл са и Определение № 5356 от 28.04.2023 г. по в.ч.гр.д. № 4277/2023 г. по описа на СГС ЧЖ-I-Д състав, Определение № 8441 от 11.07.2023 г. по в.ч.гр.д. № 7344/2023 г. по описа на СГС ЧЖ-I-К състав, и др.

С оглед изложеното, Софийски районен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането по чл. 248 ГПК на ищеца А. Г. А., чрез адв. Б.

С. З., за изменение на решението от 29.01.2024 г. по гр. д. № 36930/2023 г. по описа на СРС, ГО, 167 състав, в частта му за разностите.

Определението може да се обжалва с частна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от съобщаването му на ищеца и ответника.

Съдия при Софийски районен съд: _____